

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ."

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

(Υπό Εὐαρίστου Καρῆς)

(Ιστορία ἐνός τραγικοῦ ἔρωτος)

(Συνέχεια ἀπὸ τοῦ προηγούμενου)

γονάτισα τότε στὰ πόδια θεῖνον πού εἶχα προδώσει καὶ τοῦ εἶπα :

— Σκοτωσάτε με, εἰμὶ ἀδύνατος, ἀδύνατος θανάτου !

«Ο θάνατος δὲ εἶναι γλυκὺς ἂν τὸν δεχθῶ ἀπὸ τὰ χεῖρά σας. Ἐκδικήθητι, ἀπαλλάξάτε με ἀπὸ μιᾶ ζωῆς ποῦ μοῦ ἔχει γίνει βάρος. Οἱ δεισχειροὶ τῆς συνειδήσεώς μου μὲ βασανίζουν. Κόμη ! Κόμη ! ἀκούστε τὴν παρακλήσιν μου αὕτη, οὐδὲν ἐξορκίζω σ' ὄνομα τῆς παλῆας μας φιλίας !...»

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ κόμης, δὲν εἰμὶ δολοφόνος καὶ δὲν μπορῶ νὰ χτυπήσω ἕνα ἄνθρωπον πού εἶμαι ἀπὸς. Ἰδὺν τὰ περισσότερα. Λάβετε ἕνα καὶ σταθῆτε ἀπέναντί μου.

— Ποῦ ! φωνάζει.

— Κίεψατε τὴν εὐτυχία μου ! Καταστρέψατε δὴν μου τὴ ζωή ! Μὴ ἀμείψατε ! οὐδὲν ἔστιν ὁ κόμης.

— Ἐλσος ! ἐμφωδίσσα.

— Πάρτε τὸ περιστέρι. Ἡ παρουσία σας μοῦ ἀνέβη τὸ αἷμα !... Σηκώθηκα καὶ ἐτοιμάσθηκα πλῆον.

— Κόμη ! κόμη ! τί σημαίνουν οὗτοι αὐτοὶ φωνᾶς ἔξωθεν ὁ δόκτωρ, ὁ ὁποῖος ἐστὶν τοῦ γαμήλιου, βλέποντας ἀπὸ μακριὰ τῆς κινήσεως καὶ τῆς προετοιμασίας :

— Σὺ παρεκκλῖσαι, δόκτωρ, νὰ μείνεις μακριὰ, τοῦ εἶπε ὁ κόμης.

— Δὲν οὐκίτηται τῆς συνειδήσεως τῆς μονομαχίας αὐτῆς ; ῥώτησεν ὁ κ. Ρώκ. Ἀρμονεῖται τῇ φιλίας μας πού διήρκεσε τρεῖς διόκληρα χρόνια ; «Οὐκ εἶναι δὲ οὐδὲν ἀφῆσα νὰ μονομαχήσῃτε γὰρ ὁρίσματος δὲ γίνω αἰτία θανάτου σὸν ἕνα ἀπὸ τοῦ ; δὲν σας.

«Ο κόμης ἤρθε τὰ χεῖρά τοῦ δόκτωρος στὰ δικά του καὶ τοῦ εἶπεν μὴ σφιγμένα τὰ δόντια :

— «Οὐκ, δὲν θὰ μὲς ὑποδοῖσθε. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ ἀλλάξῃ τὴν ἐκτίμησιν μου αὕτη. Μείνατε, ἂν θέλετε, κ. Ρώκ, καὶ δὲν σκοτωθῶ ἐξ ἀκολουθίας τῆς νὰ μὲ ὀνομάζετε καλὸν καὶ εὐλογεῖτε φίλον...»

«Ο δόκτωρ γύρισε τὴ στιγμή αὕτη τὸ πρόσωπό του γὰρ νὰ κούνη τὰ δάκρυά του.

«Εγὼ πῆρα τὸ περιστέρι ἐνῷ μὲ τὸ ἄλλο μου χεῖρ ἐξορκίζα με τὰ νύχια τὸ στήθος μου.

— Ρώκ, προσέθεσεν ὁ κόμης Σαῖν—Ρεμύ, κανονίσατε δέκα βημάτων ἀπόστασιν. Ἐν ὀνόματι τῆς τιμῆς σας μὴ προεβίβατε οὕτως ἕνα δάχτυλο πρὸς πόλιν.

«Ο δόκτωρ, κίεψεν σὺν πτώμα, ὑπῆκουσε, μὰς παρέταξε καὶ ἴδωκε τὸ στήθος μου.

«Δύο σφαῖρες ἐκρήθησαν. Εἶδα τότε τὸν κόμητα Σαῖν—Ρεμύ νὰ στριφνύσῃ καὶ νὰ πῇς κεκοῖς !

«Ο δόκτωρ ἄφησε μιὰ κραυγὴ φρίκης.

«Εγὼ ἔτρεξα σὺν τρεῖς κοντὰ στὸν κόμητα.

«Ἀλλοῖμονον ! Ἀλλοῖμονον ! ἀνίστασθαι τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνδρα καὶ ἐκκόττωσα τὸν ἄριστον τῶν φίλων μου !...»

«Ο δόκτωρ ἀπέθανε. Ἡ Μαριάννα ἐξελκίσθη.

«Εγὼ, ὁ δόκτωρ, ἀγνοῦσα μὲν τὸ ὄνομα μου. Ἐπειτα ἔξω φρενῶν, ἀπεισιμῶντος, ἔτρεξα πρὸς τὴν ἀρρώσιν.

— Σταθῆτε, δυστυχισμένε, ἐφώναζεν ὁ Ρώκ !

«Ἦταν ἀσπρὰ. Μὲ κατέλαβεν ἡ τρέλλα καὶ μόνον μιὰ λέξη κατώρθωσα νὰ βγάλω ἀπὸ τὸ στόμα μου : «Συγγνώμην !»

«Δὲν ἐπὶ ποτὶς διώξω τὴν πεθάνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ὁ θάνατος εἶναι τὸ καταργητικόν μας καὶ μὰς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ βάρος τῆς ζωῆς.

«Ἐκοιμήθηκα σὴν ἀρρώσιν, μὰ δὲν σκοτώθηκα.

«Μὲ βόηκαν κατόπιν χωρὶς πνοῆς, καταματωμένων καὶ κορυμμένων ἀπὸ ἕνα βράχον. Μὲ μετέφεραν ἄμεσως στὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μπαρρόν. «Ὅταν οἱ λίγες ἡμέρες κατέλαβαν τὸν ἑαυτοῦ μου καλύπτρα εἶδα τὸν πιστὸν μου Ἰωσήφ νὰ κάθεται σὸ πλῆθος κορβανταῖς μου. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας εἶχα θεραπευθῇ ἐντελῶς...

«Ἐξήθηκα τὸν Ἰωσήφ νὰ εἴδῃ κοντὰ μου. Ὁ δυστυχὴς γέρος ἔκλαιε ἀπὸ χαρὰ.

— Ὁ δόκτωρ Ρώκ, ἡ κόμηςσα Μίρδα, ποῦ εἶνε ; τὸν ῥώτησα.

— Ἐφυγαν καὶ οἱ δύο σὴν Ἰσπανίαν, μὲ ἀποκοιδήκα.

— Ἐφυγαν, ἔφυγαν. ἐμφωδίσσα μὲ λύπη, χωρὶς ν' ἀφῆσαν οὐτε μιὰ λέξη γὰρ μίαν ;

— Συγγνώμην, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ, ἔχω

δύο ἐπιστολὰς γὰρ οὐκ.

«Ἀπαξ τὰ γράμματα καὶ ἔοικον μὲ βία τοῦ φακέλλου. Τὸ πρῶτον ἦταν τῆς Μαρίας ἡ ποῖα μοῦ ἔγραψε ταῖς ἀκούσθους γραμμῆς, ταῖς ποῖα εἰς διάβασιν κλαίοντας :

«Τὰ ἔμαθα όλα. Ὁ Θεὸς νὰ μὲς συγχωρήσῃ σὴν παροῦσιν καὶ σὴν μέλλουσιν ζωῇ.

«Ἰωσήφ, πλῆον μεταξὺ μας τὸ πτώμα τοῦ κόμητος Σαῖν Ρεμύ.

«Φεύγω χωρὶς νὰ σὺς ξαναῖδω, ἂν καὶ μαθαίνω διὰ ἑσθὲ ἐτοιμοθάνατος.

«Τώρα ἀρχίζει ἡ μετάνοια !

«Χαῖρε ! χαῖρε γὰρ πάντα !...»

Τὸ δεύτερον γράμμα ἦταν τοῦ δόκτωρος Μοῦ ἔγραψε :

«Ἐχοντες ἀπόφασι νὰ σ' ἐγκυκαλίψωμεν, Κάρωλ. Ζῆσε γὰρ νὰ μετανιώσῃς καὶ μὴ λησμονῇς διὰ τὸ ἔλσος τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀπειρον !

«Ἡ κόμηςσα, θέλουσα ν' ἀφαιρώσῃ τὴν ἐπὶ λοιπὴν ζωὴν τῆς σὸν Θεὸ καὶ τὴν προσευχὴν, πηγαίνει νὰ βρῇ ἀνὸς ἐν μοναστηρίῳ.

«Εἶδε ὁ Οὐρανὸς τὰ οὐκ : συγχωρήσῃ καὶ τοῦ ; δὲν...»

«Ο κόμης Σαῖν Ρεμύ εἶχε ταφῇ σὸ κοιμητήριον τοῦ Μπαρρόν. Ἡ πρώτη μου ἐπισκέψις μετὰ ταῦτα ἦταν σὸν τόπον αὐτοῦ τῆς αἰωνίας ἀναπαύσεως.

Προσευχήθηκα ἀρχετὴ ὥρα σὸν τάφο τοῦ φίλου μου.

Μίσησα πρὸς τὸν κόμητα, τοῦ διηγῆθηκα ταῖς οὐνοχωρίας μου καὶ τοῦς δειγμούς τῆς συνειδήσεώς μου καὶ τοῦ ἐπεσπύθηκα ν' ἀποπλύνω τὰ ἐγκλήματα πού ἔκτισα.

Τρεῖς ἡμέρας κατόπιν ἐβόρσα σὸ Παρίσι μὲ τὸν Ἰωσήφ.

Βόρξα τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος μὲ ἐπεσπύθη πρὸς καὶ τὴν ἀδελφὴν μου πού ἐνυπνίοντο.

Κατέλαβον διὰ εἰς φανὴ ἐκτίμησιν διὰ ὅτι ἐξως ἐκείνος πού μοῦ ἐμάγειρε τὴν ζωὴν, μὲ εἶχε κάνει πρῶτον ἀπέναντι ὅλων καὶ διὰ ἡ οἰκογένειά μου ν' ἐνόςμις ἀχάριστον καὶ ἀδιάφορον.

Γρήγορα ἔκανα τὴν ἀδελφὴν μου νὰ μ' ἀγαπήσῃ. Προσεχῶς δὲ ἐγένοντο καὶ οἱ γάμοι τῆς.

Μιὰ μέρα τέλος ἀπεφάσισα ν' ἀνοίξω τὴ καρδίαν μου σὸν γενναίον πατέρα μου καὶ νὰ τοῦ διηγῶμαι τὰ πάντα.

Μόλις ἀκούσε τὴν δυστυχίαν μου, μὲ ἀγκάλιασε καὶ μοῦ εἶπε :

— Πόσο εἶσαι δυστυχισμένη, καὶ μόνον μου παιδί ! Θέλω νὰ ζήσῃς καὶ νὰ λησμονήσῃς ταῖς πίκραις τῆς ζωῆς σου.

«Ἐσπουδῶ τὸ κεφάλι μου χωρὶς ν' ἀπαντήσω.

— Πρέπει νὰ ταξιδεύσῃς, ἐπανάλαβεν ὁ πατέρας μου καὶ νὰ ζητήσῃς τὴν λήθη σὺν διασκεδασίῃ.

Πράγματι ἐπὶ δύο ἔτη γύρισα τὴ Ρωσίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν μὲ τὸν ἀγαπητόν μου Ἰωσήφ.

Ἦλθα σὸ Κρεμλίνο, σὸ φρούριον πού εἶδε νὰ ὑψώνεται ὁ Πάτρις ὁ Μέγας καὶ νὰ πῇς ὁ Μ. Ναπολέων !

Ἐγὼ ἔοικον παντοῦ, εἶδα τὰ πάντα, ἐπεσπύθηκα διὰ ἀξιοπεριεργον...

Ἀλλοῖμονον διώξω ! Παντοῦ ἔσουρμα μὰζὺ μου τὴν θλίψιν μου καὶ τὴν μελαγχολίαν μου. Στὴ Ρώμην πλανήθηκα μίση στούς ὑπογείους τύμβους, σὴν ὑπόγειον αὕτη πόλιν πού λησμονοῦν οἱ ζωντανοὶ πρὸ τοῦ μυστηρίου τοῦ θανάτου.

Προσευχήθηκα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

Ἐπεσπύθηκα τὴ Φλωρεντίαν, τὴν πατρίδα τοῦ Δάντου καὶ τοῦ Περέρου καὶ ἐνυπνίοντο τὴ Βεατρίκη καὶ τὴ Λάρα...

«Υστερ' ἀπὸ δύο ἔτη βεβήθηκα σὴν Νεάπολιν.

Εἶχα πολὺ μεταβιβῆ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη. Ἄν καὶ ἤμουν μόλις εἴκοσι ἔξ ἔτων, ἀσπρὲς τριχὲς ἐστόλίζαν νὰ μαθεῖν μου μαλλιά, τὸ πρόσωπό μου ἀδύνατον καὶ εἶχε γεμίσει ρυτίδες...

Ποῦ δύο μηνῶν μάλιστα ἀποθανομένου ἕνα δυνατό πόνο σὸ στήθος μου. Βῆχας ἀκατάπαυστος μὲ ἐνοχλοῦσε καὶ πολλὰς φορὰς εἶχα φουσκώσω.

Τὴν ἡμέραν πού ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφθῶ τὰς πόλεις πού εἶχαν καταστραφῇ ἀπὸ τὸν Βεζούβιον, σηκώθηκα περισσότερον καταβεβλημένος καὶ ὁ Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἀνησυχῶσε ὑπερβολικὰ γὰρ τὴν ὑγίαν μου, θέλησεν ν' ἀναβάλλου με τὸν περίπατον αὐτό.

Ἐγὼ ὅμως ἐπέμεινα καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ. Ὅταν ἐφθάσαμε σὴν ἑλπίαν ἐκείνην, μετὰ παρῆλθον λίγων σειγῶν κατόπιν, πέραςεν μὲρος μας, χωρὶς νὰ μὲς προσέξῃ, ἕνα λεβός...

Ἐστρεφθήκα σ' ἕνα μάμαρο. Ἦταν ἡ Μαριάννα. Συνωδύετο ἀπὸ τὸν ἀκόλουθον τῆς Γαλλικῆς Προεβρίας, ὁ ὁποῖος ὀνομάζετο ἀντικόμης Λιβού !

(Ἀκολουθεῖ)

